

Nadat wij ons eerste buitenlandse verlof kregen van de KPM, gingen wij per boot naar Nederland, met de Johan van Oldenbarneveld of de Willem Ruys (ben 't vergeten). Een geweldige tijd aan boord; de kinderen konden zwemmen en spelen naar hartelust en de ouders konden 'savonds dansen en allerlei gokspelletjes spelen en/of op het dek lanterfantten. De tocht door het Suez kanaal was een waar evenement, evenals het 'mampiren' (aanleggen) in Port Said! Dit was voor ons allemaal de eerste keer dat wij Nederland 'live' zagen! Voor die tijd kenden wij het alleen maar van 'De Lach' uit de soos (societeit), de schoolkaart, de ansichtkaarten en van horen zeggen. Afijn, Nederland was koud maar schoon en reuze georganiseerd (stel je voor, trams en bussen die op tijd vertrokken!), en we verbleven in Amsterdam en Nunspeet.

We gingen eerst naar Amsterdam, waar wij in de Beethovenstraat boven een groentenboer kamers huurden. Mijn moeder moest nog bevallen van een tweeling, en dat wilde ze liefst in een grote stad doen, Amsterdam dus.

Het was voor mij, als kind, een hele verandering. Ik moest bijvoorbeeld in plaats van op blote voeten ineens met schoenen rondlopen!

Het was een heel nieuw tijdperk voor mij. Ons verlof in Nederland duurde maar 1 jaar, maar ik deed daar zoveel nieuwe indrukken op. Ik had een dikke jas, een soort scheve 'Kees de Jongen' pet op mijn hoofd en oorwarmers. Ik weet dit nog zo goed te herinneren want mijn vader was een fervent fotograaf, van vroeger al. We hebben dus tig-tig-tig fotos vanaf ca. 1930.

Ons verblijf in de Beethovenstraat was niet echt gedenkwaardig. We woonden op de bovenste verdieping en gingen vaak het dak op. 'We' zijn papa, mama, mijn zus Lilly en ik.

Wij hadden een verdieping voor onszelf. De 3de verdieping. Beneden was een groentenboer. De familie op de eerste verdieping waren een kalende, magere, niet lange man. Zijn vrouw was Hollands Glorie, een gezellige ronde dame. Zij hadden een huishoudster, mevrouw Salemink, en ze hadden ook een zoon van zo'n jaar of 24. Mevrouw Salemink was een gezellige Amsterdamse die vaak bij ons langskwam voor een praatje. Zo werden we van alle roddeltjes op de hoogte gehouden. Ze vertelde ons dat mevrouw en meneer van de tweede verdieping aardige mensen waren, maar die hadden hun zoon helemaal niet in het gareel. Mijn moeder was altijd een goede toehoorder die weinig commentaar gaf en geduldig alles aanhoorde.

Op een avond, wij zaten net aan ons avondeten, hoorden wij gestommel op de trap naar boven. Er werd driftig geklopt op onze deur, mijn moeder deed open. Daar stond onze buurman van de eerste

verdieping. Hij stond te trillen op zijn benen. "Mevrouw Wahr, kijkt u eens wat mijn zoon ons aangedaan heeft!" en wees op zijn hoofd. Midden op zijn hoofd, op het kalende deel ervan, trilde een omgekeerde chocolade pudding. Het bleek dat zij zoonlief in de slaapkamer aantreffen, samen met zijn verloofde, in een positie die Onze Lieve Heer niet graag in de kerk zou willen zien. Papa schoot uit zijn slof en ging tekeer tegen zoonlief. Deze, op zijn beurt, stond weer op en ging naar de eetkamer waar hij een pudding schaalpje pakte die hij op papa's hoofd omkeerde. De goede man was totaal van streek en kwam mama half huilend om hulp vragen. Mama ging naar beneden en ging in de slaapkamer een gesprek aan met zoonlief. Nu is mama iemand die een manier van praten en uitleggen had waar niemand tegen was opgewassen. Ze verhief nooit haar stem maar sprak alleen maar in alle redelijkheid. Het eind van het liedje was dan altijd dat je jezelf klein en hartstikke verkeerd voelde en beterschap beloofde. Zo ook hier. Maar ik kan me nog altijd die scene voor de geest halen, die kalende magere, kleine, man met een chocoladepudding op zijn hoofd! Als 7-jarige tropenjongetje blijft je dat bij!

Mama liep op haar laatste dagen en wilde dus niet met ons naar buiten, en op het dak was het veilig, als je maar bij de muur bleef. Toen de tweeling waren geboren, Richard en Leo, die die bijnaam Pukkel en Doedel kregen (Pukkel omdat hij een grote moedervlek aan zijn elleboog had, en Doedel omdat hij mollig was en een schaterende lach had), bleven wij nog even in Amsterdam tot zij ook makkelijk op reis konden worden genomen.

Mijn vader maakte vaak wandelingen om boodschappen te doen. Vaak ging ik dan met hem mee. In die tijd was er in Amsterdam toch wel iets wat een beetje op racisme leek. Het wás het volgens mij ook niet, alleen men stond wel vreemd te kijken als je langskwam met je lengang-lengang loop (nonchalant wiegend), je kleurtje en je accentje. En het gebeurde dan ook regelmatig dat ik door andere jongens werd nageroepen. Gewoonlijk deed ik of ik het niet hoorde en liep door. Op een keer liep ik met mijn vader in de Beethovenstraat, toen er zo'n jong, forser dan ik, van een afstandje riep: "Hee, pindachinees lekkalekka". Ik deed of ik het niet hoorde, maar papa had het wél gehoord! Hij stond stil en zei tegen mij: "Heb je dat gehoord? Wat doe je dan?". Ik loog erop los: "nee, ik heb niks gehoord." Papa: "Hij zei Pindachinees!" En weer riep dat joch "Pinda poep chinees!".

Mijn vader was kort: "Óf je gaat erop af en slaat 'm op z'n smoel en krijgt thuis een gulden, al heb je verloren, óf we gaan naar huis, dan geef ik jou een pakslaag en dát doet meer zeer!!!" Mijn vader kon zich soms heel plastisch uitdrukken... Ik ben naar dat joch toe gegaan (mijn

vader kon hard slaan!) en na de gebruikelijke "Wat zég je, wat zég je, ik sla je op je bek" enz. ging ik later met papa mee terug, een blauw oog rijker, maar óók een gulden meer op zak. Zo hadden we wel meer voorvallen die om te lachen waren of waar ik vreemd tegenaan keek. Tja, je bent nu in Holland!

Na Amsterdam togen wij naar Nunspeet waar mijn ouders een klein huisje hadden gehuurd voor de rest van ons verblijf.

Het was een kleine eengezinswoning met een kolenhaard. Je moest van buiten de kolen halen uit de schuur. Er was geen toilet in huis, maar een soort houten hok, buiten in de tuin, met een plank met een gat boven een bak. Het heette een "kak-hoes" (kak huisje). Dan weet je meteen ook waar het Indische woord kakoes vandaan komt. En de was deed je buiten in een houten tobbe en droogde je met een wringer waar je je natte kleren tussen deed terwijl je aan de zwengel draaide.

In die dagen bleek de badkamer in die streken ook niet altijd gebruikt te worden waar het voor was gemaakt. De nederlander op het platteland vond zo'n extra ruimte een luxe. De huisjes en kamers waren klein en men moest er spaarzaam mee omspringen. Dus werd vaak de badkamer een soort fietsen- of kolenhok annex opslagplaats. Het was immers voldoende om 's ochtends alleen maar een washandje over je gezicht te trekken? Voor ons, uit de tropen, was dat ondenkbaar. Wij waren gewend aan 3 keer per dag "sirammen" (water over je lijf gieten). En natuurlijk hadden wij flessen in het toilet... neen, niet om water uit te drinken. Iets waarvan menig Nunspeetenaar die op bezoek kwam zich kennelijk afvroeg waarom wij zo'n dorstig volk waren.

We hadden veel bekijks want we kwamen uit Indië en we hadden ook een pas geboren tweeling! De tweeling waren de trekpleister van de buurt. De schoolmeisjes uit de buurt waren elke dag bij ons te vinden! Een van de meisjes heette Gerda haar vriendin heette Rien. Op een dag kwam ze langs toen ik heel verkouden in bed lag. Ik zag haar binnenkomen in een tule rokje. Ik vond dat zó mooi dat ik zei: "O Gerda wat ben je mooi! Je lijkt precies een prinses!". Een gezegde waar mama mij later nog vaak aan herinnerde.

In Nunspeet kreeg ik mazelen. Mama stopte ons prompt allemaal bij elkaar zodat ze maar 1 keer die ellende hoefde mee te maken. Ze was wel erg praktisch.

In Nunspeet leerde ik ook voetballen, ik was een soort mascotte van de kinderen daar, die in mij toch zoiets als een 'half buitenaards wezen' zagen, nog net geen E.T. Men vond het dan ook niet erg dat ik de voetbal in eigen doel schopte omdat ze me bij het wisselen niet hadden verteld dat ik nu in het andere doel moest schoppen. In Nunspeet kreeg ik weer les van mijn moeder.

De laatste paar maanden verbleven we in Amsterdam tot ons vertrek. Papa kreeg bericht dat hij direct naar Timor Koepang moest, zijn volgende post. We moesten naar Timor Koepang omdat het niet teveel moest opvallen bij Soekarno en Hatta dat hij inmiddels weer in het land was. Timor Koepang was afgelegen, buiten de gewone route. Daar waren we dus, we verruilden Holland weer voor Zoet Insulinde, op naar Timor Koepang...